

Husákova vnoučata hrají ruskou ruletu o svou budoucnost

Petra Pecková

Jsem máma, která se setkala s neúspěchem svého dítěte. To je pro rodiče vždy těžké. Je těžké to přijmout. O to těžší je to tehdy, když víte, že zrovna vaše dítě a jeho spolužáci, prostě ti letošní deváťáci, to schytali neoprávněně. Pro mě jako mámu je také těžké se o vše takto veřejně podělit. Proto vás prosím, nekomentujte hanlivě ani to, že jsem to udělala, ani moje dítě. Na konci možná pochopíte, proč jdu s kůží na trh. Jen udělejme vše pro to, aby podobné zkušenosti nemusely mít další tisíce dětí a jejich rodičů. Na to, že se boom žáků ze základních škol přesune na střední školy, upozorňuji od roku 2012 a všichni odpovědní tvrdí, že středních škol je dost, tak jako to dlouho tvrdili i u škol základních. Ne, není.

Moje dcera Agáta je chytrá a milá holka. Je jí 15 let. Hraje závodně basketbal, který miluje. Možná ještě víc miluje angličtinu. Od dětství chodí do jazykové školy v Říčanech, kde ji její učitelka Kačka nadchla už jako malou. Kačka je její vzor a i na tom je vidět, jak obrovskou motivací dítěte může být učitel. Od druhého stupně pak Agi chodila do jazykové třídy naší základní školy. Vždy trochu bojovala s matematikou, někdy s češtinou, na pololetním vysvědčení měla pět dvojek, teď tři. Ano, možná díky přimhouření oka paní učitelky na matiku. Agi je prostě někdy zmatkařka, která vypočítá složitý příklad ve všech krocích dobře a v kroku posledním dojde k závěru, že $8 + 8$ je 15, a je to v háji. Učí se a dokáže se učit samostatně, já to vůbec neřeším. Není typ, který by měl něco zadarmo. V 15 letech má několik certifikátů Cambridge, úroveň angličtiny B2. V angličtině čte knížky, dívá se na filmy, anglicky i dobře mluví.

Od ledna chodila na přípravné kurzy na přijímačky. Drilovala testy Cermat. Možná moje chyba. Měli jsme se na to vykašlat. Stálo to spoustu peněz a vlastně nevím, zda jí to dalo víc než škola. Asi ne. Ale tak nějak to dělají skoro všichni rodiče, tak my přece také. Patříme ke stádu tisíců, co to nepodcení.

Přihlášky si podala na dvě školy. Obě to jsou česko-anglická gymnázia. Věděla od osmé třídy, že tam chce. Na veletrhu škol Schola Pragensis chodila od stánku ke stánku a ptala se, kolik hodin angličtiny ta která škola má, jestli umožňuje zahraniční stáže, jestli je výuka alespoň částečně v angličtině. Já za ní povlávala.

Ona měla jasno. Snažila jsem se jí vysvětlit, aby si nechala únikovou variantu a druhou školu zvolila méně „nabitou“. Nechtěla a přijala tu odpovědnost.

Velký oběd po posledních přijímačkách

Před covidem-19 psala testy Cermat na cca 35–40 bodů z 50. Pak nastala karanténa a všechno se zastavilo. Koukala jsem na to své dítě. Bylo jak nakynuté těsto. Pak spadlo a nakonec se začalo zdrcávat. Zakročila naše základní škola. Pochopila, že deváťáci jsou v úplném vakuu.

Spojila se se studenty Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy, najala je, oni si rozdělili deváťáky do skupin a on-line s nimi dělali přípravu, dvě hodiny týdně matematika a dvě čeština – jen přijímačky.

Mami, a jak to bude s těmi přijímačkami? Mami, a budou školní kola přijímaček? Mami, a jak to bude s Cermatem? Nee, oni nám vzali jednu možnost ze dvou. Vždycky se na každé škole dělaly ty testy Cermat dva a započítával se ten lepší. A my tu možnost nemáme. Jen jeden pokus. To není fér.

Měla to v hlavě. Neustále. Snažila jsem se to odclonit. Ale nešlo to.

Mami, já jsem se teď dívala na briefing Plagy a říkal, že možná budou dva pokusy. Mami, já jsem se teď dočetla na stránkách Cermatu, že bude jen jeden. Hele, ale je petice proti jednomu pokusu... Třeba se to změni. Podepišu ji. Není to fér.

Zafixovala si mantru: jeden pokus = zvořu to, jak nejvíc umím. Stalo se.

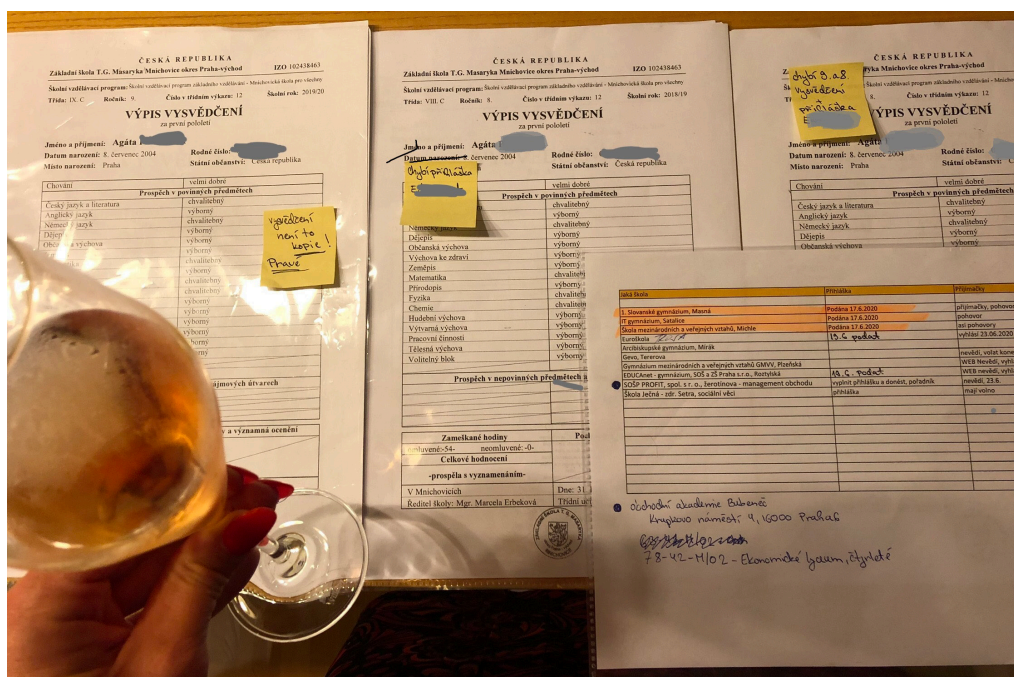
Na obou školách měla školní přijímací kola. Ta si dělají školy po svém. Podle vlastních kritérií. Ale školní kolo mělo jen cca 40% váhu; 60% váhu mají testy Cermat.

První škola – vysvědčení ze základní školy, esej, pohovory před sedmičlennou komisí.

Druhá škola – výsledky vysvědčení ze základní školy, pohovor.

„Agi, ke komu jsi šla na pohovor?“ „Tak mohli jsme si vybrat asi z osmi lidí. Šla jsem k řediteli.“ „K řediteli?“ „Jo, ten rozhoduje. K tělocvikáři budu ráda chodit cvičit, ale k řediteli na pohovor.“

Byla nadšená. Ředitel byl prý obrovský sympaťák a uměl skvěle anglicky. Vylosovala si témata: koncentrační tábory, předsudky, Ester Ledecká, rasismus u nás a v zahraničí, k tomu budoucí vize a motivace. Získala ze školní části slušný počet bodů: 85 ze 100 bodů na jedné a 52 z 56 bodů na druhé škole.

Tohle mě čekalo jeden den v noci po zastupitelstvu na stole v kuchyni

Přišel den D, nebo spíš C – Cermat. Našla jsem ji odpoledne plačící s černými fleky od řasenky na bílém polštáři. Jo, podělala to. Úplně vyhořela. Čeština 28 a matika 16 bodů. Nejhorší výsledek ever. Nikdy snad neměla horší. Oba gymply měly minimální hranici bodů z každého předmětu. Nepřijata. Ani na jednu školu, protože neudělala dobře testy Cermat.

Strašně plakala. Zhroutil se jí ten její sen. Bohužel totálně. Věděla o sobě, že je nervák. Ale netušila, že to dopadne až takhle. Bylo úterý 6 hodin ráno. Já měla ten den od rána strašný šrumelec. Setkání starostů 50 obcí MAS Posázaví, pak také demonstrace v Praze před Poslaneckou sněmovnou za navrácení peněz obcím. Všude se mnou počítali. A já nejvíc chtěla být se svým dítětem. Snažila jsme se Agi uklidnit s tím, že večer si k tomu sedneme a vymyslíme, co dál.

V poledne mi volala s hlasem plným odhodlání.

„Mami, našla jsem si na stránkách magistrátu Prahy seznam škol a rozeslala jsem asi dvacet e-mailů. Těm, které měly uvedená druhá kola přijímacího řízení, i těm, které tam ještě neměly uvedeno nic. Asi to budou doplňovat postupně.“

„Ahaaa!? A co jsi napsala?“

„Takový mail o sobě a to, ať mi dají šanci. No, někdo už reagoval, zítra už jdu na dva pohovory.“

Dobrý den,
jsem studentka 9. třídy a dnes ráno jsem bohužel zjistila, že jsem se nedostala na střední školu. Nevím, jestli máte volná místa, ale zkusím to.
Školní kola na obou česko-anglických gymnáziích dopadla výborně (52 bodů z 56 a 87 bodů ze 100), ale bohužel jsem pokazila totálně Cermat testy. Mé výsledky byly 16 bodů z matematiky a 28 bodů z českého jazyka.
Mám 4 Cambridge anglické certifikáty a mám úroveň C1 v anglickém jazyce a také úroveň A2 v německém jazyce. 8 let hraji zavodně basketbal, první ligu ČR.
Ráda bych se stala studentkou na Vaší škole, pokud by byla u Vás ještě volná místa a já bych dostala možnost jít na druhé kolo.
Děkuji za informaci.
S pozdravem Agáta Pecková.

Bylo skvělé vidět ji a bylo skvělé vidět reakce škol. Některé ocenily její mail, jiné odpověděly stručně, ale mile. Jen jedna napsala: „Nevím, kde jste vzala, že máme volná místa.“ Další školu oslovila ještě v osm večer, aby v půl deváté dostala odpověď od pana ředitele. „Vážená slečno Pecková, Váš zájem se mi líbí. Prosím, kontaktujte mě v pondělí 22. 6., to již budu vědět, kolik zápisových lístků se vrátilo.“ Tyhle okamžiky byly vypovídající.

Na další den si připravila přihlášky a podklady podle požadavků škol. Absolvovala dva pohovory. Na další tři školy donesla přihlášky. Čekala, kdy ji pozvou do druhého kola. Přihlášek do druhého kola dala pět. Hned v pátek volala příjemná ředitelka ekonomického lycea a chtěla ji ujistit, že má místo jasné, i když chápe, že její směr je jiný, a že počká, až bude Agi vědět. Odpoledne byla přijata na další školu, mezinárodní vztahy a diplomacii. Měla radost. Na víkend se zmenšila její bolest z výsledku prvního kola a ekonomické lyceum jsme odmítli. Odůvodnění chápali a byli milí, pustili místo dalším v pořadí.

V neděli jsme byly cvičit. Potkaly jsme maminku Agátiny spolužačky. Byla zoufalá, protože se dcera nedostala na zdravotní sestru. Hodně pod čarou, splnila kritéria, ale není místo, je moc dětí. Tak my potřebujeme zdravotní sestry, víme, že jich je málo, a pro ty, které to chtějí studovat, NENÍ místo? Skřípu zubama. Maminka rezignovaně prohodila: „Zkažené prázdniny, máme prý čekat do září, prý občas někdo vzáří nenastoupí...“ „Cožeee?“ Agi hned zareagovala. „Ale já jsem psala taky na nějakou zdravotní školu. Byla soukromá a odepsali, že otevírají další třídu.“ Večer předala kontakty a druhý den byla spolužačka přijata na obor zdravotní sestra na základě výsledků prvního kola. Ale co kdybychom o den dříve nešly cvičit a nepředaly tuhle informaci? Jedna prima slečna má možná smůlu. A možná takovou, která ovlivní její život.

V pondělí se Agi dozvěděla výsledek z gymnázia na úplně opačném konci Prahy. Přijata. Ale cesta z Mnichovic přes dvě a půl hodiny. Agi se rozhodla, že vedou mezinárodní vztahy, kam ji vzali, a vzdálené gymnázium jsme odmítli. Paní ředitelka to brala sportovně, byla velmi milá a posteskla si, že měla obrovský převis ve druhém kole. Že pro ně jako pro soukromé gymnázium je to sice ohromná podnikatelská příležitost, že má volné prostory a mohla by otevřít další třídy, ale nechce dopustit, aby klesla kvalita výuky, a zároveň nemá možnost získat velké množství kvalitních učitelů. Takže bude držet kvalitu nad kvantitou. Klobouk dolů.

Druhé kolo přijímacího řízení pro EL - průběžné informace

Datum publikování: 25. 6. 2020, 13.49 hodin

Ke dni 25. 6. 2020 evidujeme celkem **637 přihlášek do druhého kola přijímacího řízení pro EL.**

Usilovně pokračujeme v jejich elektronickém zpracování.

Nejpozději **26. 6. 2020 dopoledne** obdrží účastníci přijímacího řízení **kód pro přístup k výsledkům přijímacího řízení.**

Počty přihlášených v druhém kole

Dcera měla před sebou ještě dvoje přijímačky, dvě soukromá gymnázia s velkou jazykovou dotací. Ve středu absolvovala předposlední a ve čtvrtek poslední přijímačky. Nejpozději ve čtvrtek ale musela ZÁVAZNĚ podat zápisový lístek na mezinárodní vztahy, jinak by o školu přišla. Škola čekat nechtěla. Měla také obrovský převis. Pro sichr jsme zápisový lístek odevzdali. Co když ani jeden gympl nevyjde. Jednou můžete zápisový lístek vyzvednout a dát jinam. Podruhé šanci nemáte. Jenže o den později telefonáty ze školy, kam jsme dali zápisový lístek – přijďte vyplnit potřebné dokumenty a uzavřít smlouvu, máme obrovské převisy dětí, nebudeme čekat. Pokud nepřijdete v pátek, ale až v pondělí, nemůžeme garantovat obor, budete na jiném. Takový přístup chápu, školy to nemají jednoduché. Ale chápe taky někdo, v jaké pozici jsou ty děti, které prostě nevědí výsledky z preferované školy, ale logicky chtějí mít alespoň nějakou jistotu přijetí někam?

Promiňte, ale tohle třeba rodina, která má šikovné dítě, rodiče, kteří chodí do fabriky k pásu, živí se poctivě, jsou skvělí a platní, ale nedělají si excelové tabulky a nehrají šachy na šachovnici středních škol, nemohou zvládnout.

Každá škola má jinak termíny druhých kol (pokud je tedy vyhlašuje), školy vybrané v prvním kole mají nějaké termíny na vyřízení odvolání. I když letos odvolání nebylo možné, nahradila ho žádost o vydání nového rozhodnutí, formálně podobná věc.

Každá škola zveřejňuje výsledky jindy a vy si připadáte jak na arabském trhu. Hrajete trochu ruletu o budoucnost svého dítěte.

V pátek dopoledne na jedno z těch dvou gymnázií, odkud Agi čekala výsledky, volala moje kamarádka. Její syn byl přijat už v prvním kole. Chtěla mít rozhodnutí o přijetí písemně v ruce. Paní ředitelka jí řekla, že jsou zoufalí, protože jim do druhého kola přišlo obrovské množství dětí a mají lepší výsledky než děti v prvním kole. To ale na první kolo vliv nemá, rozhodnutí o přijetí samozřejmě pošle. Ale musí počkat, nestíhají administrativu.

Možná to něco říká o tom, jak zafungovala mantra jednoho jediného pokusu na testy Cermat na víc jedinců. A jednoznačně to říká něco o počtech dětí.

Odpoledne už byly výsledky z obou gymnázií. Na obou měli převis. Dcera se dostala na obě, v jednom případě do bilingvní třídy. Večer obě gymnázia volala, zda nastoupíme. Na jednom bylo na 22 míst 436 přihlášek, na druhém 230 přihlášek. Jen tak mimochodem, obchodní akademie v Praze 6 měla do druhého kola na snad 24 volných míst 643 přihlášek.

Víkend jsme měli na rozmyšlenou. Odmítnutí vzala jedna ze škol velmi profesionálně. Popřáli jsme si úspěchy na poli vzdělávání, povzdechli si. Vyzvedla jsem zápisový lístek z mezinárodních vztahů, kde už by dcera fakt měla jiný obor, a dala ho na vybrané gymnázium.

Ano, skončilo to happy endem. Možná u nás. Ale ne u maminky a jejího syna, které jsem včera potkala. Kluk stále visí ve vzduchu a řekl mi. „Čekám na odvolání, nemám šanci, byl čtyřnásobný převis. S vyznamenáním po mně hned sáhli na učňáku. Akorát si u prvního stroje uříznu ruku, fakt nejsem typ na výrobu židlí.“

Co to říká o našem vzdělávacím systému? Jaké šance dává? Jak dokáže zadržet děti a paradoxně i některé potřebné obory?

Jeden pokus na test Cermat? Bylo to špatně. Argumentace – výsledky dětí se u obou testů příliš neliší. To je přece jasné, děti jsou „v klidu“, vědí, že mají dvě možnosti, a nejsou vynervované. Podají konzistentní výkon. V okamžiku, kdy vědí, že je vsazeno vše na jednu kartu, nastoupí pro někoho vysoká míra stresu.

Zvládat stres je kompetence důležitá v životě i v povolání. Dá se naučit. Ale těm dětem, po kterých chceme, aby měly nervy neurochirurgů a ostřelovačů, je proboha 15 let!

Když jsem s kolegy v roce 2012 psala dokument „Hrozící kolaps základního školství v suburbanizačním prstenci kolem Prahy“, hovořila čísla za vše. Hovoří i teď. Nárůsty dětí jsou skokové. Zejména kolem Prahy a velkých měst.

Prosím Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, aby se zamyslelo nad strukturou škol, prosím zřizovatele středních škol, aby začali navyšovat kapacity. Žádám MŠMT, aby se alibisticky nezříkalo odpovědnosti s tím, že se mají postarat zřizovatelé, tedy kraje nebo soukromé instituce. Právo na vzdělání je zakotveno v Listině základních práv a svobod. Zodpovědný je stát.

Navyšovat kapacity škol je totiž běh na dlouhou trať a jde to pomaleji, než jak rostou počty Husákových vnoučat. Vím to. Mám to jako starostka za sebou i před sebou. Když jsem v roce 2010 nastoupila na radnici, měla naše základní škola 330 dětí. Dnes má kapacitu 880, a přesto stále nemáme děti kam dát. Ty děti dospívají a přesouvají se na střední školy. Děti narozených v roce 2004 bylo o cca 4 000 víc než loni. V příštím roce bude dětí víc o 4 547. A pak už počty strmě stoupají.

2001: 90 715 dětí

2002: 92 786 dětí

2003: 93 685 dětí

2004: 97 664 dětí

2005: 102 211 dětí

2006: 105 836 dětí

2007: 114 632 dětí

2008: 119 570 dětí

Bude to průšvih. Věřte mi. Začněme konat. Změňme to.

Z konference Společně pro úspěch našich škol na Říčansku

P.S. 1 – osobní:

Agi, jak ses tuhle na kraji pole, když jsme spolu byly běhat, zastavila a zeptala ses: „*Mami, nebudeš zklamaná, když se nedostanu?*“, víš, jak jsem Ti odpověděla. Ještě nikdy jsi mě nezklamala. Ale teď můžu říct, že tohle se mělo stát. Ten Tvůj mail, který jsi poslala, ten Tvůj boj a excelová tabulka, kterou jsi doplňovala, ty poznámky na stole v kuchyni, když jsem přišla pozdě domů ze zastupitelstva, nalila si víno a četla to a Ty už jsi spala... Ty diskuse, kdy jsi chtěla koupit sako a společenské kalhoty, ne moc a ne málo společenské, protože džíny se na pohovor nenesí. Jak jsi vstávala brzo ráno, a věděla, jak se do které školy dostaneš vlakem a MHD, měla jsi podklady a dala mi pusku s tím, že je šest a ať ještě spím, protože jsem byla celou noc vzhůru s Tvým bráchou, který měl horečku...

Agi, jsi skvělá holka. Miluju Tě a vážím si Tě. Vybojovala sis to. Sama. Jen tak dál.

P.S. 2

Máme zodpovědnost za děti, které v 15 letech nejsou tak samostatné nebo nemají potřebné zázemí. Uvědomme si to. Nesmí nám to být jedno.